

29 april 2018 – MIDDAG-ZANG-DIENST

VOORBEDE VOOR DE KONING...

Bijbellezing: 1 Timotheüs 2, 1-7

Paulus draagt de gemeente, waar Timotheüs predikant geworden is, op om te bidden voor de koningen en allen die hooggeplaatst zijn..., voor de koning en alle andere hoogwaardigheids-bekleders. Paulus draagt dit niet zomaar aan als gebedspunt – 'je zou ook nog hier voor kunnen bidden, als je tijdens de diensten toch bezig bent met bidden' – nee, hij roept de gemeente van Timotheüs met klem op om voorbede te doen: 'ik roep er dan *voor alles* toe op dat smekingen, gebeden, voorbede en dankzeggingen gedaan worden voor alle mensen, (en) voor koningen en alle die hooggeplaatst zijn.' Of je nu aan het bidden of danken bent, of je nu als gemeente de voorbeden doet, of als jij persoonlijk God echt aan het smeken bent..., in alle mogelijke vormen van gebed en op alle momenten van je gebed... moet je dit niet vergeten: het gebed voor alle mensen... en voor de koning en andere hoogwaardigheidsbekleders... Weer een leerpunt voor ons jaarthema 'laten wij bidden'...

Ik moet eerlijk bekennen dat ik met dat bidden voor de koning en voor de regering nooit zo heel erg veel heb gehad. Vooral met dat bidden voor ons vorstenhuis en onze koningin (in mijn jeugdijaren) had ik niet zoveel. Het kwam bij mij altijd over als een riedeltje dat door voorgangers werd gebeden: aan het einde van de dienst standaard bidden voor de wereld en voor ons land en voor ons vorstenhuis en onze koningin. Voor mijn gevoel hoorde dat bezig zijn met het vorstenhuis en onze koning (of toen nog: koningin) ook vooral bij mensen die het blad 'Vorsten' lazen en die op Prinsjesdag naar Den Haag afreisden en die mokken spaarden waarop de afbeeldingen van leden van het vorstenhuis waren gedrukt. Ik had er gewoon niet zoveel mee... Toch kom je het gebed voor de koning in misschien wel vooral het orthodox-gereformeerde gedeelte van de kerk, waar wij ons als HWS ook ongeveer positioneren, nog regelmatig tegen... Is dat gewoon traditie? Of is dat vanwege het geloof in dat drievoudige snoer, dat niet haast verbroken wordt: God, Nederland en Oranje? Heeft men misschien iets te gemakkelijk Nederland naast Israel gelegd..., alsof wij het nieuwe Israel zijn en alsof onze koning, die gelukkig nog hervormd bloed in de aderen heeft, 'van Israels God gegeven is', zoals Psalm 89 zingt? Is het misschien iets te gemakkelijk en te letterlijk bepaalde Bijbelteksten op ons land en ons vorstenhuis plakken? ... Nou, ik denk inderdaad dat wij niet al te gemakkelijk Oudtestamentische teksten over de koning en de Israelitische monarchie op onze situatie van Nederland anno 2018 moeten plakken. Maar toch heb ik van Paulus in de afgelopen week tijdens de voorbereiding geleerd dat het wel heel belangrijk is om te bidden voor de koning en alle andere hoogwaardigheidsbekleders, voor de regeringsleiders, het kabinet, de Eerste en Tweede Kamer. Waarom? Nou, niet allereerst met het oog op het Koninkrijk der Nederlanden..., maar met het oog op *Gods Koninkrijk*. Omdat God als Koning geëerd zal worden! Volgens mij

wil Paulus tussen de regels door tegen Timotheus zeggen: 'de stabiliteit van de regering, een goed overheidsbestuur, de rust en vrede in het land, ... zijn van groot belang voor de verspreiding van het Evangelie!'

Nou ja, inderdaad... Stel je eens voor dat er in ons land een burgeroorlog zou zijn, zoals die jarenlange hevige stammenstrijd in Libië, of zoals in Syrië... Of stel dat ons land in zo'n diepe economische crisis zou verkeren zoals Venezuela en mensen honger leiden en moeten vechten voor hun leven en het leven van hun gezin... Of stel je voor dat wij in ons land te maken zouden hebben met een dictatoriale leider, die steeds meer macht naar zich toetrekt... Stel je voor je voor dat wij in oorlog leefden met ons buurland, zoals 75 jaar geleden tijdens de Tweede Wereldoorlog... Dan zou daar waarschijnlijk alle aandacht en energie naar uitgaan..., dan zou er geen ruimte over zijn voor bezinning..., geen ruimte om ergens anders aan te denken dan aan die crisis, die oorlog... en dat zou tot schade zijn van de verspreiding van het Evangelie, een hinder voor de uitbreiding van Gods Koninkrijk. En *dat* is de reden waarom Paulus met klem voorbede vraagt voor de koningen en andere machthebbers! Bidden voor de koning, voor de regeringsleiders, voor het vorstenhuis, voor het kabinet heeft dus een heel specifieke reden. Kijk maar hoe Paulus het verwoordt: 'Ik roep er dan *vóór* alles toe op dat smekingen, gebeden, voorbeden en dankzeggingen gedaan worden voor alle mensen, ²voor koningen en allen die hooggeplaatst zijn, opdat wij een rustig en stil leven zullen leiden, in alle godsvrucht en waardigheid. ³Want dat is goed en welgevallig in de ogen van God, onze Zaligmaker, ⁴*Die wil dat alle mensen zalig worden en tot kennis van de waarheid komen.*'

Het grote doel wat Paulus altijd en overal voor ogen heeft, dat is dat alle mensen zalig worden..., dat alle mensen gered worden..., dat alle mensen het diepe geluk van hun leven zouden vinden... in God. ... Dus dat rustige en stille leven, waarvoor de koningen en alle hooggeplaatsten moeten zorgen, dat rustige, stille leven, daar verlangt Paulus, daarvoor bidt Paulus niet om zodoende lekker van zijn leven te kunnen genieten. Het ging Paulus niet om een relaxed leven. Het ging Paulus niet om de juiste politieke beslissingen die zouden leiden tot economische groei. Het ging Paulus niet om een koningshuis dat erg betrokken was op zijn onderdanen en dat vooral heel gewoon deed. Het ging Paulus niet om een regering die ervoor zou zorgen dat je tot hooguit je 67^e zou moeten doorwerken, of die de eigen Nederlandse cultuur zou beschermen, waar wij trots op kunnen zijn... Het ging Paulus allereerst en vooral om Gods Koninkrijk... Dat mensen God als Koning zouden erkennen. Dat God de eer zou krijgen. Dat mensen bevrijd zouden worden van de machten van het kwaad, van de zonde en van zichzelf... En wat zou het daarom geweldig mooi zijn als er rust in het land zou zijn, als er vrede zou zijn..., als christenen de ruimte zouden hebben om te laten zien hoe God het leven met Hem heeft bedoeld. Wat zou het mooi zijn als christenen de ruimte zouden hebben om hun geloof te delen..., om zich in te zetten voor de maatschappij..., om uit te leven hoe geweldig mooi Gods geboden zijn..., om zorgeloos te kunnen zorgen voor een ander.

Een rustig en stil leven: niet om gericht te zijn op je eigen land, je eigen volk, je eigen cultuur... Niet opdat ieder voor zich zijn eigen leventje kan leiden en een beetje kan genieten van het leven.. Een rustig en ongestoord leven, zodat Gods Koninkrijk zichtbaar gemaakt kan worden door u en mij als christenen.

Tja.., wat mogen wij geweldig dankbaar zijn voor de nu al 73 jaar ongestoorde vrede en rust in ons land...Wat een geweldige vrijheid hebben wij in vergelijking met talloze andere landen en volken! Een bijzonder grote rijkdom! ... Maar als ik Paulus' oproep tot gebed nog eens beluister..., wat hebben wij dan met dit rustige en ongestoorde leven gedaan als kerk? Ja, in het begin, direct na de oorlog, toen was er een grote bevlogenheid: we moesten ons als kerk inzetten voor de maatschappij!..., wij moesten een kerk zijn met een boodschap!... Prachtige stappen werden er gezet na de Tweede Wereldoorlog..., maar hoe zijn wij in deze inmiddels ruim 70 jaar verder gegaan met onze vrijheid en rust? Is die vrijheid die wij genieten niet heel erg veel op vrijblijvendheid gaan lijken? En die rust, is die niet erg gaan lijken op vooral-rustig-aan-doen en relaxed-geloven? We zijn zo vrij... maar we zitten soms zo in onze vrijheid opgesloten...

Ik denk niet dat wij al de grote kerkelijke programma's en plannen van net-na-de-Tweede-Wereldoorlog weer uit de kast moeten halen...Ik denk ook niet dat wij onszelf helemaal moeten verliezen in allerlei activiteiten, druktes en evangelisatiecampagnes..., maar *delen wij dat grote verlangen van Paulus nog?* Dat verlangen, dat voortdurende gebed dat alle mensen gered worden? Dat alle mensen hun diepe geluk en zekerheid in God vinden? ... Delen wij dat grote verlangen van Paulus nog? En zullen wij die rust en vrede in ons land daarvoor benutten? Of zien wij vooral de onrust, de drukten, de stress op ons afkomen?

Inmiddels 73 jaar vrijheid en vrede. En ook vrijheid van godsdienst, zelfs vastgelegd in ons Wetboek. En vrijheid van meningsuiting. Allemaal vrijheden. Paulus zou er jaloers op zijn: wat een kansen! Wat een mogelijkheden om zo dat geluk in de Here Jezus, die bevrijding door Hem, te kunnen uitleven en uitdelen!

Paulus roept ons op om te bidden voor de koning en de andere hoogwaardigheidsbekleders. Met het oog op Gods Koninkrijk. Paulus roept ons op om te bidden voor de landelijke en plaatselijke overheden, opdat wij een rustig stil leven zullen leiden... *in alle godsvrucht en waardigheid*. Want als wij in rust en vrede mogen leven in ons land..., dan kunnen wij ons als christenen kunnen toeleggen op godsvrucht en waardigheid. Dat is: dan kunnen wij ons inzetten om een vroom leven, een leven tot eer van God te leven en een leven dat respect zal oproepen. Paulus verlangt naar een leven in liefde tot God..., een leven dat respect in de samenleving zal oproepen, wanneer wij ons zullen inzetten voor de ander..., wanneer wij bepaalde keuzen zullen maken wat betreft onze levensinvulling..., wanneer mensen onze handen gevouwen zien en opmerken dat God voor ons het allerbelangrijkste is, maar ook wanneer mensen onze hand op hun schouder mogen voelen, die laat voelen dat hij of zij waardevol is. Want zo werden in vroeger tijden mensen voor het evangelie gewonnen. Doordat ze

zagen dat christenen andere keuzes maakten. Doordat christenen vroeger te vondeling gelegde kinderen in hun huis opnamen. Of slachtoffers van de pest begroeven met gevaar voor eigen leven. Doordat christenen hulp boden aan medechristenen, maar ook aan vreemdelingen. ... Christenen denken niet in termen van 'eigen volk eerst', of 'ik heb er zelf hard voor gewerkt', of 'kan ik het helpen?'... *Christenen leven in dankbaarheid aan God..., in gehoorzaamheid aan de overheid..., in gebed voor de samenleving en degenen die daarin een grote verantwoordelijkheid dragen..., in dienst van de allerhoogste Koning. Opdat alle mensen gered zullen worden.*

En redding, bevrijding, dat is in de Bijbel niet alleen iets van de toekomst, het straks-in-de-hemel-mogen-zijn., Gods nieuwe toekomst... Redding, bevrijding, dat is ook heden, dat is nu. Dat is nu die ander in de wijkwinkel bevrijden van zijn administratieve last en bijbehorende schulden. Dat is nu de ander bevrijden uit zijn eenzaamheid. Dat is nu de ander redden van zijn onwetendheid dat Jezus ook van hem of haar houdt. Gods bevrijding dat is nu. Gods Bevrijdingsdag ligt niet slechts in de toekomst, als Jezus terugkomt. Het mag nu al stukje bij beetje soms Bevrijdingsdag zijn...

Ik hoop dat u en ik ons gebed en ook ons leven door deze woorden van Paulus zullen laten vormen en vullen. Dat wij samen zullen blijven bidden voor de overheid, voor de koning, voor alle mensen. Opdat alle mensen gered zullen worden. Nu en eeuwig. Laat het ons gebed zijn: 'Kom Jezus, kom, vul dit land met Uw heerlijkheid. Laat Uw heil heel de aard' vervullen' (Opwekking 334).

